

*55. výročí
založení
Farního sboru
Česko-bratrské
církve evangelické
v Jablonci nad Nisou
(14. – 15. června 2003)*

*55. výročí
založení
Farního sboru
Československé
církve evangelické
v Jablonci nad Nisou
(14. – 15. června 2003)*

Obsah

01 Úvod	3
02 Blahopřání	5
03 Vzpomínky bratra Richarda Firbase	7
04 Příchod evangelíků	13
05 Z myšlenek	15
<i>A Sbor očima dětí</i>	<i>16</i>
06 Miroslav Běťák	17
<i>B Zřizovací listina sboru</i>	<i>18</i>
07 Vzpomínka sestry Jarmily Neradové	19
08 Zpověď „bezvěrce“?	20
09 První setkání s jabloneckým sborem	22
10 Na první pohled... ..	23
<i>C Původní luteránský evangelický kostel</i>	<i>24</i>
11 Jizeroš	25
12 Nedělní škola	27
13 Modlitba	28
<i>D Mládež se zapojuje při bohoslužbách</i>	<i>29</i>
14 Faráři	30
15 Staršovstvo	31
16 Konfirmandi	32
17 Vzpomínka na poslední konfirmaci	35
18 Poděkování při konfirmaci	36
19 Muhu 2001	37
20 Deník výstupu na horu Kebnekaise 30. 1 – 2. 2. 2003	39
21 Na konec a na začátek?	41
<i>E Obrazová příloha</i>	<i>44–59</i>

Úvod

01

Než otevřete první stránky tohoto sborníku, bývá dobrým zvykem napsat alespoň pár slov úvodem. Při pročítání tohoto sborníku Vás jistě napadne spousta otázek. Pokusím se Vám na některé z nich odpovědět.

Hned na začátku bych se chtěl omluvit za to, že ač jsem v tomto sboru krátce, necelých 20 let, spolu s dalšími nadšenci jsem našel tu „drzost“, pustit se do tak nelehkého úkolu jako je psaní sborníku sboru, který tu je 55 let. Ale znáte to. Člověk k takové práci, jak se říká, přijde jako „slepý k houslím“. Na počátku byla snaha zmapovat paměť sboru, hledat „kořeny, ukotvení“. Jak se postupně ukázalo, práce to byla nelehká. To, že práce nebude zcela jednoduchá jsem samozřejmě tušil, ale výhoda, alespoň v mém případě byla v tom, že jsem tuto práci dělal poprvé, a tak jsem těžkosti neznal do všech detailů. Naštěstí jsem v počátečním nadšení nezůstal dlouho sám a našel jsem postupně další osoby stejně „postižené“, bez kterých by sborník nevznikl.

Proto, až objevíte ve sborníku historické nepřesnosti, případně i jiné nedostatky, předem se za ně omlouváme. Naším cílem byla maximální snaha o co nejvěrnější pohled na sbor, na jeho historii, současnost, ale i výhled do budoucnosti.

Nejtěžším úkolem pak bylo pro zpracovatele sborníku, zmapovat období prvních poválečných let mezi roky 1945 až 1947. Většina dnešní starší generace začala přicházet do vysídleného pohraničí se svými rodiči až po roce 1947 a někteří z nich se tu už narodily. Lidé, kteří tu žili před válkou, případně ještě po ní,

byli buď odsunuti, to byl např. případ občanů německé národnosti, nebo lidí, kteří již nejsou mezi námi. Bohužel, lidská paměť je omezená délkou jejího života. Proto většina historie je postavená především na vzpomínkách pamětníků, nebo lidí, kterým mnohdy nelehké počátky vyprávěli jejich rodiče.

Snažili jsme se o mnohotvárnost pohledů. Oslovili jsme co možná největší počet přispěvatelů tak, aby vznikla určitá mozaika. Proto ve sborníku najdete příspěvky jak mnohaletých členů sboru, tak i těch mladších či nejmladších, ale třeba i jen sympatizantů, lidí zvenčí, kteří přinesli svůj pohled na sbor, jeho členy, třeba jen z letmého setkání s ním.

A tak vstupte a jak se odpradávná v našem kraji na rozhraní Jizerských hor a Krkonoš říkalo: „Pojďte pobejt“.

Jan Fejfar

Při oslavě narozenin většinou mluvíme o tom, jaký oslavenec vlastně je. Co veselého nebo odvážného vykonal, co ho potkalo a možná také o tom, co pro nás vztah s ním vlastně znamená... V případě našeho oslavence by tomu nemělo být jinak. Hodí se napsat, co on – tedy sbor – pro nás znamená. Možná nás při tom napadne, že je to tak trochu o nás samých. O našem životě. O očekávání a zklamání. O radosti a starostech, které s ním máme. Ale mohlo by to být jinak?

Blahopřání

02

Tak co, milý farní sbore ČCE v Jablonci, jak jsi na tom? Jsi v rodině svých sourozenců ještě mladý, ale máš se čile k světu. Tvou historii popisovat nebudu – to sepsali zkušenější. Tak snad pár slov o současnosti.

Když jsem Tě poznal, tak sis právě zvykal na nový kabát. Opravdu, ta nová modlitebna Ti sluší. Ale máš pravdu: kabát není všechno! Mnohem důležitější je to, co není vidět na první pohled! Nejsi páv, který by se chtěl honosit jen krásným peřím!

Nový „ohoz“ Ti dává dobrý základ, abys mohl přijímat domácí i návštěvy z města, z okolí a z daleké ciziny. Každého poutníka přijímáš do svých prostor s otevřenou náručí.

Lidé přicházejí, aby se spolu setkávali, aby se vzájemně povzbuzovali a posilovali svoji víru. Jsi příliš mladý na to, abys je svazoval vyčpělou tradicí. Umíš dávat prostor pro dynamiku jejich víry. Chápeš rozmanitost jejich zbožnosti a zároveň je vedeš k zodpovědnému nakládání s tradicí jejich otců a upřímnému vyznávání víry. Tvá doširoka otevřená náruč umí přijímat umír-

něné pietisty stejně dobře jako nekonformní evangelíky. Je vidět, že Tě tví lidé mají rádi. Patří Ti a ty patříš jim.

Pro ty, kteří teprve hledají svoji cestu, máš dostatečnou dávku porozumění. Ale to neznamená, že bys podléhal nekritické rozbrědlosti. Když je to nutné, umíš říct i jasné slovo. Umíš se zastat pravdy. Chceš jednat i ve prospěch slabšího. Víím, někdy to bolí. Prožíváš jistě i strach. To, když se na Tebe valí něco hrozivého a velikého. Ale to přeci patří k životu.

Nejsi vyjímkou mezi ostatními sbory a církvemi. I ty jsi poznamenán slabostí svých členů. Ale zápasíš, bojuješ a rveš se o to, abys nezradil své nejdůležitější poslání: zvěstovat v našem městě evangelium. Vážím si Tě za to, že neutíkáš k laciným frázím a barvotiskové zbožnosti. Držíš se Písma a jeho střízlivého výkladu. Ve svých členech jsi našel nejen posluchače, ale také činitele, kteří svojí hlavou, svými rukama, nohama, ušima a dalšími údy – každý podle svého nadání – nesou svoji víru za Tvé zdi. Mezi ostatní. Tak je to dobře. V tom je Tvá síla.

Mnoho dobrého může vést k přemrštěnému sebevědomí. Tomu ses s úspěchem dosud bránil. Vidíš potřebné okolo sebe. I jim chceš být na blízku. Nejsou Ti lhostejní a hledáš cesty pro účinnou pomoc. Jen tak dál!

Napsal jsem hodně chvály. Tak ať Ti nestoupne do hlavy (nebo do staršovstva?)!

Přeji Ti, abys tu s námi ještě dlouho byl
a abys rostl a rostl k větší slávě našeho
Pána Ježíše Krista!

Tvůj farář

Několik vět bratra Richarda Firbase k dějinám sboru – z webových stranek jabloneckého sboru

Napsat alespoň krátký přehled dějin nějakého sboru je nesplnitelným úkolem, neboť sbor – ostatně jako každá instituce – je něčím ve své nejhlubší podstatě neviditelným. Viditelný je jakožto svým okolím více či méně ctěná instituce, ale nic víc. Nedovedu si představit nic strašnějšího, než uzavřené společenství, s pevnými pravidly, kterým se členové „sboru“ přizpůsobují a do nichž se stylizují. Je vytlačěn prostor pro pravdivost, lásku, soucítění a především pro osobní lidskou vzájemnou otevřenost. Ne, dějiny sboru nelze dosti dobře napsat, chceme-li, aby byly něčím více, nežli snůškou nudných dat a nezáživných zjištění. Dějiny v nejhlubším smyslu toho slova může spoluvytvářet pouze jednotlivý člověk, jenž si je vědom ceny svobody ve svém životě, jenž ví, co znamená svobodně se rozhodovat, jemuž není cizí otevřenost i umění naslouchat a přijímat jak Boží oslovení, tak postoje těch, jež Bůh postavil vedle něho. Já víím, že instituce je do jisté míry nutná. Kdo jiný, než instituce může postavit modlitebnu, vyjednávat s úřady, shromáždit potřebné vybavení. Ale dejme si na tu instituci pozor! Ona potlačuje svobodu, individualitu a hlavně věnuje svojí sebeúdržbě mnohem více, než vlastnímu poslání.

A nyní přicházím k tomu, co považuji za nejdůležitější. Znovu si uvědomuji, že dobří křesťané mohou vyrůstat i mimo oficiální sborová shromáždění. Stane-li se ten či onen sbor místem bezduché tradice, pak může být snad i život mimo sborové společenství užitečnější, než vyčpělá víra lidí „viditelné“ církve. Nebudou-li se naše sbory skládat z lidí, kteří do mezilidských vztahů ve sboru vnášejí vůni a bohatství své osobní víry, pak by bylo lépe od organizovaného křesťanství upustit a dát se třeba na politiku. V osobním zcela otevřeném duchovním životě je skryto tajemství živých sborových společenství, tajemství otevřených, tolerantních a chápajících sborů. Vytvářet živý sbor z živých lidí, to je poslání i našeho sboru v Jablonci nad Nisou. Je to poslání nepřenosné a stojí to hodně úsilí. Ne nějakým hloupým poučo-

váním, ale poslušností evangelium v osobním životě. Jen odtud, z jedinců, může prýstít věrohodnost, pravdivost, opravdovost i služebnost našich sborů, tedy i sboru v Jablonci nad Nisou. Přejme tedy i našemu sboru lidi s odvahou víry, vytrvalostí v lásce i s jistotou dobré naděje.

redakčně kráceno

Helena Fejfarová, Klára Krupičková

Vzpomínky bratra Richarda Firbase 03

V úvodu Vám předkládáme pár vzpomínek bratra Richarda Firbase, dlouholetého faráře jabloneckého sboru, když v rozhovoru se sestrou Věrou Homoláčovou vzpomínal na své působení v Jablonci nad Nisou.

Prvním farářem samostatného sboru v Jablonci nad Nisou byl zvolen v roce 1948 vikář Břetislav Mikulecký. Svoji službu vykonával do roku 1954. Za jeho nepřítomnosti, když byl na vojně, byl zastupován vikáři Miroslavem Běťákem a Josefem Šplíchallem. Služba bratra Běťáka byla přerušena po pěti měsících nástupem na vojnu. Do Jablonce nad Nisou se pak již nevrátil, protože zde nebyl pro faráře byt. Po krátké době, kdy byl sbor neobsazen, jsem 1. listopadu 1954 byl uveden do služby jabloneckého sboru. V té době měl sbor kartotéčně 2 200 členů.

Byli to pouze muži, kteří se účastnili hlasování o mém zvolení farářem sboru. To, že ženy nehlasovaly se mne dotklo hned

dvakrát, jako faráře i jako muže. Vikářem v té době byl bratr Josef Šplíchal, který byl vynikající zpěvák. Bohužel v roce 1954 přišel o státní souhlas vykonávat duchovenskou službu.

V Jablonci nebyl pro faráře byt. Se svou těhotnou ženou jsem prozatím bydlel v bytě u členky sboru. Na jaře, kdy se nám narodil syn, opět vyvstala otázka bydlení. Vedoucí na bytovém odboru nakonec byt přidělila a tak jsme se v roce 1958 mohli přestěhovat do nového bytu. Věru, nebyly to vhodné podmínky pro nástup do služby.

Vzpomínám na rodinu Lachmanových, která nám pomáhala v práci s mladými lidmi. V roce 1954 se jablonecký sbor stal domovem pro bratry a sestry ze zrušené kazatelské stanice v Hraničném. Byli to převážně bratři a sestry ze Zelova a Jednoty československé (nynější Církev bratrská). Díky jim se činnost sboru nesla v pietistickém duchu. Byli požehnáním a oživením pro sbor se zdůrazněním na posvěcený život a znovuzrození. Tehdy bylo špatné zázemí. Na faře byla jedna místnost, modlitebna a kostel, kde se v létě konaly bohoslužby, které byly společné s Jednotou.

1955 jsem dovršil požadovaný věk a 11. prosince 1955 proběhla má instalace. Stříbrné pero darované k instalaci od staršovstva jsem ztratil. V této době jsem se mohl svobodně věnovat mládeži bez dohledu státních orgánů. Více totiž trpěli katolíci než protestanti. Scházení se na biblických hodinách probíhalo za účasti 4–6 lidí. Děti bylo dost. Náboženství se učilo na několika školách: v Kokoníně, Mšeně, Kořenově, Janově a Hraničném. V roce 1960 byla výuka náboženství na školách zrušena a vyučovalo se jen na faře v Jablonci pro nekonfirmované. Účast dětí a rodičů se zmenšovala, protože měli strach. Probíhala kampaň proti učitelům a profesorům, kteří se nesměli zúčastnit kázání.

Jak se přirostřovala politická situace, po roce 1959 začalo postupné omezování v přijímání zahraničních hostů. Ojedinelý mezinárodní styk s Porýním v Německu měl oficiální charakter. Při této návštěvě musel být účasten překladatel, který nejen překládal, ale i kontroloval obsah proslovy. Vzpomínám si, když jednou mluvčí pronesl: „Mezi NDR a NSR je rozdíl (měl na mysli diktaturu a demokracii).“ Překladatel však přeložil: „V obou zemích jsou různé systémy.“ Styk se zahraničím v 60. letech byl liberálnější. S Němci byly

navázány hlubší styky. V roce 1969 jsme vycestovali do západního Berlína, kde jsme sloužili zpěvem. Na hranicích se celníci dověděli, že se vracíme všichni a divili se tomu.

V šedesátých letech konfirmandé, sourozenci Baudyšovi, začali sloužit i v jiných sborech, v Cvikově a Křížlicích, pomocí pásem o jednom belgickém misionáři. Účast při bohoslužbách byla tehdy pěkná, silný ročník z 50. let. 1968 veliká radost a bolest při příchodu vojsk. Tíživější pracovní poměry, ale dozor v Jablonci nebyl nijak zvlášť přísný. V roce 1969 s dozníváním Pražského jara jsme mohli probourat příčku a vytvořit modlitebnu. Vyskytly se problémy s vlhkostí a další. Byli jsme vděční za možnost využívat tuto modlitebnu 26 let a poté ji předat jako dar Církvi československé husitské.

Charakter tehdejší práce provázal úbytek pietismu. V roce 1974 jsem se stal seniorem Libereckého seniorátu. Nemohl jsem se tak intenzivně věnovat sborové práci. Z čehož vyplývá i neúspěch v Desné, kde se měla zřídit kazatelská pobočka. Od roku 1957 jsou konány ekumenické modlitební hodiny, které pokračují až do současnosti. Vykonalý své jako stráž nad církví v dobách temnoty. Církevním tajemníkem byl i jeden můj konfirmand. Tento tajemník vzpomínal, jak jsem řekl všem konfirmandům „Nashledanou“ a jemu jedinému „Sbohem“ Pak mi řekl: „Dejte mi papír, já dám razítko.“. Tajemník pro věci církevní měl předzřívku pouťový. Poslední tajemnice utajila koupi domu, určenou pro vybudování evangelické modlitebny, před komunisty a řekla pravdu až ve chvíli, kdy byl zakoupen.

70. léta byla ve znamení změn. Byli zváni teologičtí odborníci. Pěvecký sbor Jizeroš, kterého se účastnili i katolíci budil pozornost Státní bezpečnosti, ale ta jeho činnost nakonec nezakázala. Opět si vzpomínám, když se jeden příslušník ptal: „Kdo je v čele?“ a odpověď od bratra Bartáčka: „My máme kolektivní vedení.“

V 80. letech se naléhalo na přestěhování sborového domu do nově zakoupeného domu Pod Baštou 10. Stavba modlitebny však proběhla až po revoluci, kdy byl změněn územní plán, který před tím stavbu modlitebny znemožňoval. Modlitebna byla dokončena v roce 1995. V letech 1992–1996 probíhala zvláštní stavba za hojně pomoci bratří a sester z našeho sboru. Dary byly jak

od jednotlivců, tak ze zahraničí. Silnou pomoc poskytli bratři a sestry z Německa, Holandska i odjinud. Velmi pomohli i odsunutí bratři a sestry z Neugablonz.

Po revoluci se nakrátko a přechodně zvedla sborová účast a směli jsme organizovat náboženství 33 žáků na škole, ani jeden nebyl evangelík, z těchto vyučovaných zbyli dva. V 90. letech byly navázány styky s německým sborem v Göppingen, kde vážené postavení zaujímal bratr Klaus Baudyš. Další styk byl navázán s Holandskem v Gravenzande a Neugablonz v Bavorsku. Dodnes jsou podnikány pravidelné návštěvy těchto sborů. V dnešní době udržujeme kontakty se sborem v Gravenzande v Holandsku a s německými sbory v Neugablonz, Göppingen, Meppen a Stolpen. Máme radost také z pravidelných návštěv pěveckého a hudebního sboru z Ebersbachu.

V roce 1996 jsem ohlásil úmysl odejít do důchodu a mým nástupcem byl zvolen bratr Šimek z Kyjova. Nastaly však neshody v pojetí práce a mezilidských vztazích. Farář byl proto vyzván k rezignaci už po dokonané volbě. Po určitých složitých jednáních s pastýřskou radou a synodním seniorem Smetanou byla tato situace vyřešena. Novým kandidátem se stal bratr Tomáš Matějovský, který byl zvolen za faráře jabloneckého sboru od 1. 9. 1997.

Staršovstvo – v čele staršovstva byl za Mikuleckého a Běťáka Sbratr Paukrt – profesor dějepisu na gymnáziu a tchán senátorky Paukrtové, jeho nástupce 1954 byl bratr Tetřev – ředitel Sportelny v Rokycanech, který se po úmrtí své manželky přestěhoval do Jablonce k synovi. Po jeho smrti se stal kurátorem sboru bratr Sláma a byl jím až do roku 1996. Jeho nástupcem až po současnost se stal bratr Nerad. Přesná data jsou dnes těžko dohledatelná. Ve staršovstvu se vystřídali tyto lidé: Paukrt, Zelený, Taraba, Groll, Votrubová, Kelerová, Sláma, Fencka, Polák, Novák st., Novák ml., Sehoř, Špringl, Fejfarová, Fejfar, Drahoňovská, Hetflejšová, Fárová, Kadlecová, Nerad, Neradová, Tomíšek, Svačina, Havlíček, Stehlík, Wolfová, Havlíčková, Polcer. V době, kdy stát vyžadoval státní souhlas pro presbytery, což bylo později zrušeno, se někteří presbyteri přizývali na schůzky staršovstva.

Pěvecký sbor – vedla za faráře Mikuleckého, varhanice, sestra Klára Sychrovská. Byla Němka, nebyla členkou sboru. Službu varhanice vykonávala dlouhá léta u CČH i u ČCE. Koncertovala i s Herbertem Štajzem. Pěvecký sbor se později rozpadl a byl znovu obnoven v roce 1954 ing. J. Lachmanem, který vtiskl pěveckému sboru pietistický ráz. Po jeho odchodu se v čele vystřídali br. Fencka, MUDr Stehlík, Kadlec, Havlíček. Heslo: Přítelem je ten, který přichází, když ostatní odcházejí.

Ekumena – modlitební ekumenická práce začala v roce 1957 a trvá dodnes. Podílejí se na ní i pravoslavní a starokatolíci. Za baptistického kazatele Tučka ze Zelova odešlo několik bratří a sester k baptistům.

redakčně kráceno

Sepsala Věra Homoláčová

Příchod evangelíků

04

Ze vzpomínek bratra Karla Svobody k příchodu evangelíků ze Zelova v Polsku

Po druhé světové válce na výzvu československé vlády Češi, kteří byli v exilu v několika zemích, se navrátili do své vlasti a osídlili neosídlené pohraničí. Této výzvy uposlechlo i několik tisíc českých exulantů z Polska, jejichž předkové po bitvě na Bílé hoře opustili svou vlast pro víru. Nejpočetnější část navrátilců byla z polského Zelova. Usídlili se převážně na Karlovarsku, Liberecku, Jablonecku a na Šumpersku a několik málo rodin na Žatecku. Z těch, kteří přišli na Jablonecko, se asi 20 rodin nastěhovalo do přilehlých obcí Jablonce – Janova nad Nisou, Hraničné, Loučné a Bedřichova.

Bylo to na podzim 1945. Po krátké době, ještě téhož roku, se probudila touha po duchovním životě, t.j. společném scházení ku slyšení Slova Božího – biblickým hodinám, nedělní škole dětí, sdružení mládeže a pěveckém kroužku. Těchto začátků se ujali především Olga Možišová a Pavel Tvrdý starší. Problém nastal, kde se scházet. Po několika vzájemných úvahách nabídl Pavel Tvrdý mladší ve svém domě v Hraničné místnost a jednu přilehlou menší ku společnému scházení se k bohoslužbám. A tak v závěru roku 1945 se to stalo skutečností. Tehdy nebylo ještě zapotřebí žádného souhlasu od úřadů. Při bohoslužbách, které se v domě konaly, do závěru roku 1948, snad do poloviny roku 1949, byli tehdy sloužícími bratry Pavel Tvrdý starší, za Českobratrskou církev evangelickou a Miroslav Lachman starší. Tato rodina nebyla z řad exulantů, ale jelikož žádné shromáždění v Jablonci nefungovalo, tak celá rodina chodila pěšky na bohoslužby do Hraničné. Tato rodina přinesla do řad věřících exulantů velké oživení. Mimo jiné, když ještě nebyl v činnosti evangelický sbor v Jablonci nad Nisou, přijížděli občas sloužit Slovem

Božím bratři z Liberce z Jednoty českobratrské, jmenovitě Jan Vaněček, Otakar Svoboda a odjinud jako kazatel Cvrček z Prahy, spisovatel Kolman a další.

Jelikož počet navštěvujících rostl, začal být prostor pro bohoslužby nedostačující. Začalo se uvažovat, jak pokračovat dál a tak Pavel Tvrdý starší začal jednat s tehdejšími Národním výborem (Obecním úřadem) v Hraničné, zda by nenašel v obci nějaký nevyužitý volný prostor ke scházení se ke společným bohoslužbám. Tehdejší Obecní úřad byl ohleduplně nakloněn českým exulantům, jmenovitě předseda Bureš s tajemníkem Hrabákem. A tak se stalo, že Pavlu Tvrdému staršímu byla nabídnuta volná třída v Obecní škole v Hraničné. To bylo v závěru roku 1948 a asi uprostřed roku 1949 byly slavnostně zahájeny bohoslužby ve škole v Hraničné. V té době již existoval sbor českobratrské církve evangelické v čele s Farářem Mikuleckým, následně s farářem Běťákem a farářem Šplíchalem, kteří navštěvovali jednou za 14 dní sbor v Hraničné. Jelikož bohoslužby byly společné s církví Jednoty českobratrské z Liberce, tak také jednou za 14 dní, vždy odpoledne v neděli, posloužil kazatel Pokorný, později kazatel Peslar a další, jak z řad církve evangelické, tak z církve Jednoty českobratrské odjinud. Mimo jiné byly návštěvy i ze zahraničí, misionářka z Anglie, misionář Torbico z Itálie atd. Na tu dobu to byl velmi dobře fungující živý sbor. Ovšem nastalo období 50. let, kdy komunisté a jejich ideologie těžko snášela takovou náboženskou činnost, zvláště v budově Obecní školy, takže počátkem roku 1954 tato náboženská činnost byla ve škole v Hraničné komunistickými úřady zakázána.

Jelikož již dobře fungoval evangelický sbor v Jablonci s nově nastoupivším farářem Firbasem a sbor církve Jednoty českobratrské v Liberci, dojížděli věřící ku slyšení Slova Božího do těchto církví.

Karel Svoboda

Z myšlenek

05

Výňatek z myšlenek a vzpomínek dlouholetého kurátora sboru bratra Slámy při slavnostním otevření nové modlitebny. (8. října. 1995)

Bratři a sestry, drazí přátelé, v minulých dnech uběhlo tomu půl století, co jsem se přistěhoval ze Zelova z Polska do vlasti a zapojil jsem se do tohoto sboru. Deset roků jsem docházel do Hraničné. Bylo nás tam 20 rodin z Polska. Tam jsme měli svůj malý sboreček, ale já jsem dojížděl do pěveckého sboru sem do Jablonce. Pak nám tam sebrali tu místnost, co jsme měli, tak jsme se všichni přestěhovali sem do Jablonce a tady jsme začali svoji činnost. Snažili jsme se podpořit nového mladého faráře a pomáhat mu. Bylo to velmi radostné a radostně jsme také chodili a hodně vzpomínám na ty krásné chvíle, jak se Pán Bůh k naší práci přiznával. A léta ubíhala.

Náš farář tady měl vlastní byt. Tak jsme uvažovali, co nabídneme jednou novému faráři. No tak jsme se dali do shánění vlastního. Byla to doba, kdy jsme si nemohli moc vybírat a těžko jsme získávali i tuto starou budovu, abychom měli ten byt pro faráře. Vůbec jsme nevěděli, jaké to budou starosti. Dlouho to trvalo. Ale nakonec všechno dobře dopadlo, protože Pán Bůh měl nad námi svou ruku. Na tuto dnešní chvíli jsem čekal a prosil Boha, aby mě při mé nemoci zachoval, abych se mohl otevření také zúčastnit. A já věřím, že Pán Bůh má moc jednoho každého oslovit. Také mě tak oslovil. A přeji tomuto sboru, aby v těch dalších letech pokračoval v započaté práci. A teď už jen chci říci, že my starší ve sboru ze staršovstva musíme také ustoupit mladým. Také i bratr farář musí ustoupit novému kazateli, který přijde a možná už někde čeká a my nevíme kde. Aby se opět ujal práce, aby tento sbor vzkvétal.

Alena Wolfová

Miroslav Běťák se narodil 25. června 1927. K 1. dubnu 1952 byl Synodní radou ustanoven vikářem českobratrského sboru v Jablonci nad Nisou, kde zastupoval faráře, který byl v základní vojenské službě. 1. listopadu 1952 byl on sám povolán do základní vojenské služby. Na jeho místo nastoupil vikář Josef Šplíchal. Farář Běťák působil 3 roky v České Kamenici. V Dolní Sloupnici byl téměř 35 roků, odkud odešel do důchodu. Mnoho let pracoval v Jeronymově jednotě. V květnu 1993 zemřel ve svých 66 letech.

SYNODNÍ RADA ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ · PRAHA II,
JUNGMANNOVA 4
TELEFON 22111

Jablonec n.N. Zřízení samostatného farního sboru. V Praze dne 19. února 1948. Čj. 447-I.

Odp. na Váš dopis ze dne 28. září 1947 a na dopis senior. úřadu královéhradeckého seniorátu ze dne 24. října 1947 č. 336.

Výboru kazatelské stanice
českobratrské církve evangelické

v Jablonci n.N.
Trkonošská 11.

Vyhovujeme žádosti úřad Vaší kazatelské stanice a zřizujeme tímto podle § 27 a § 101, odst. 10 vládní vyhlášky ze dne 24. září 1947 č. 155 Sb. s účinností od 1. b ř e z n a 1 9 4 8

samostatný farní sbor českobratrské církve evangelické

v Jablonci n.N.

V podstatě jde o přeměnu dosavadní Vaší kazatelské stanice ve sbor farní. Všecka práva a závazky kazatelské stanice přecházejí na nový farní sbor.

Zemský národní výbor v Praze nám sdělil svým výnosem ze dne 6. února 1948 č. XVIII-1-625-2-1947, že proti této přeměně nemá námitek.

Obvod nového farního sboru tvoří všechny politické obce a osady politického okresu Jablonec n. Nisou.

Tímto rozhodnutím se současně odřazuje tento obvod od dosavadního farního sboru českobratrské církve evangelické v Liberci.

Radujeme se, že se uskutečnilo založení opět nového farního sboru v naší církvi a přejeme Vám, aby Váš nový sbor splnil naděje kladené v jeho vznik a aby byl požehnáním pro Vás i pro Vaše okolí.

S bratrským pozdravem

Synodní rada
českobratrské církve evangelické

K. Šplíchal
Synodní senior.

B Zřizovací listina samostatného Farního sboru ČCE
v Jablonci nad Nisou od 1. 3. 1948

Vzpomínka sestry Jarmily Neradové

07

Naše rodina se přestěhovala do Jablonce nad Nisou z Podblanicka v květnu roku 1946. V té době přijížděl na bohoslužby evangelický farář z Liberce. Brzy, asi od září roku 1946, začala nedělní škola. Vedl ji náš otec a učil náboženství na všech zdejších školách, dokud nebylo náboženství zakázáno a otec suspendován.

Kdy nastoupil do našeho sboru bratr farář Břetislav Mikulecký, přesně nevím, pravděpodobně ještě v roce 1946. V té době byl kurátorem zdejšího sboru bratr profesor Paukert. Nedělní školu vedl později bratr Špringl a potom již na dlouhá léta bratr Sláma.

První confirmace byla v našem sboru o Svatodušních svátcích roku 1947. Bylo nás confirmováno 23. Confirmační list ani verš jsme tehdy nedostali s tím, že všechno přijde později, ale k tomu už nedošlo.

O dalších kazatelích našeho sboru jsou již podrobnější zprávy. V té době jsem již studovala v Praze a domů jsem dojížděla jen občas. Teprve roku 1957 jsem se mohla plně účastnit sborového života.

Jarmila Neradová

Zpověď „bezvěřce“? 08

Na rozdíl od lidí, kteří hledají cestu, hledají společenství, něco nového, svůj kotvící bod, lační po nových prožitcích třeba ve společenství lidí víry ve sboru, já jsem si sbor „vyženil“.

Pocházím totiž z rodiny, jejíž rodiče se s vírou setkali v ranném věku ve formě povinného náboženství. Toto jejich setkání s vírou a církví v nich (hlavně ze strany mé matky) zanechalo vedle určitého tajemna i negativní zážitky, jak už to bývá u věcí, které člověk musí a není mu to vhodnou formou vysvětlováno. Do celého toho vývoje navíc neblaze zasáhla válka s celým poválečným vývojem budovatelského nadšení a světlých zítřků. Moji budoucí rodiče pod tímto poválečným nadšením se do tohoto budování zapojili a vstoupili jako mnoho dalších mladých lidí do KSČ. Oči jim definitivně otevřel rok 1968 a „návštěva“ vstupců.

Já s tímto profilem a puncem nevěřícího člověka jsem se v roce 1984 na svatbě mé sestry seznámil s mojí budoucí ženou Helenou, dcerou tehdejšího faráře jabloneckého sboru br.Firbase. Mé první kontakty se sborem se omezovaly na občasný doprovod mé lásky do sboru, na společné sborové výlety a např.sborový zájezd do Domažlic. První, co mě oslovilo, byla hudba. V té době to bylo ekumenické pěvecké sdružení Jizeroš s Milošem Krasnickým v čele a jeho zhudebněná bible pod názvem Genesis. Byl jsem plný otázek a pochybností, co bude dál. Věděl jsem, že musím znát odpovědi na všechny otázky do doby, než učiním případný další důležitý krok svého života. V té době jsem ještě studoval vysokou školu. A tak starosti tu byly nejen z mé strany, ale i ze strany mých rodičů i rodičů mé budoucí ženy.

Psal se rok 1985. Vstupuji do svazku manželského a zároveň si připadám, že s tímto vstupem přebírám i určitý „protokol“. Stávám se totiž manželem dcery faráře. Jen stěží si mohu na začát-

ku našeho vztahu uvědomit, co mě v budoucnu čeká. Připadám si totiž jako manžel anglické či holandské královny nebo v postavení paní Dagmar-ženy prezidenta Havla. Jsem jako doprovod vážené „hlavy“, manžel „naší“ Helenky. Ještě dlouhé roky potrvá, než se moje žena bude moci např. do telefonu představit jako Fejfarová, bez dovětku Firbasová. Tedy, abych byl správně pochopen, nestěžuji si, jen jsem chtěl upozornit na z mého pohledu v té době nezvyklou roli. Musím však přiznat, že ze strany sboru jsem byl od začátku hýčkán a svou ženou chráněn jako pancířem před mnohdy všetečnými dotazy členů sboru.

Do sboru jsem ale první roky stále přicházel jako občasný doprovod mé ženy. Moje žena to nesla těžce, ale statečně. A doslova neztrácela víru a naději, že se to změní.

Uběhlo 18 let, mám dvě děti v mládežnickém věku, skvělou ženu, v čele sboru fajn faráře s rodinou a to vše zabaleno ve sboru lidí, kde je mi dobře. Do sboru už přicházím, jak pevně doufám, sám za sebe. Rád navštěvuji hodiny sborového zpěvu, což je mimochodem zásluhou se. Jarmilky Neradové, které jsem jako čisté duši nedokázal před čtyřmi lety říci ne, když mě pozvala na zpěv. Zpívám ve sdružení Jizeroš, kteréž to se pro mě stalo srdečnými záležitostmi pro tu fajn partu lidí, kteří si rádi zazpívají a ještě tím potěší mnoho dalších lidí. Za to všechno jsem vděčný.

Lidé se mě občas ptají: „A už věříš, uvěřil si?“. Musím se přiznat, že mě ta otázka vždy na okamžik zaskočí a vede mě k zamyšlení. A je to pro mě tak důležité? Vždyť se ve sboru cítím dobře. Nepochybuji o tom co dělám a věřte, dělám to rád. Těmto lidem odpovídám: „Jsem stále na cestě a denně hledám. A musím říci, že denně nacházím a doufám, že hledat budu do poslední chvíle svého života. Myslím si totiž, že člověk by nikdy neměl přestat hledat. Hledat a nacházet.“

V Jablonci L. P. 25. 11. 2002

Váš „bezvěřec“ Fejfar

První setkání s jabloneckým sborem

09

Není to tak dávná minulost, vracím se zpět jen asi o pět a půl roku. Byl tehdy podzim a my jeli s manželem a dětmi na první seznámení s Jabloncem i sborem.

Začalo výletem do Jizerek s Fejfarovic rodinou a bratrem farářem Firbasem. Hory byly podzimně vybarvené a moc krásné. V noci jsem se převracela z boku na bok. Má vést naše cesta opravdu do tohoto sboru? Ráno v modlitebně mi přineslo odpověď. Vřelost, se kterou nás sbor přivítal, mě ohromila. Vyrůstala jsem v intelektuálně rezervovaném sboru u Klimenta v Praze, v našem prvním působišti v Libici bylo třeba lidi neustále pobízet a burcovat. V Jablonci jsem se hned cítila jako doma, připadalo mi, že lidé tu žijí spolu a ne vedle sebe.

Moje i manželovo rozhodnutí bylo rychlé a pak už zbývalo jen připravit vše na náš příchod a stěhování. Jsme již v Jablonci skoro pět let, ale dosud jsem nikdy našeho rozhodnutí nelitovala. Přicházejí někdy drobné hádky, mrzutosti nebo roztržky, tak je to blízké naší lidské povaze. Ale i ze slov náhodných návštěvníků bohoslužeb slyším, že ve sboru dýchá duch rodiny. A to nemůžeme v církvi (ani evangelické) říci vždycky.

Iva Matějovská

Na první pohled...

10

Následující věty se budou, narozdíl od předcházejících vzpomínek bratrů a sester, týkat doby teprve nedávno minulé. Členkou jabloneckého sboru jsem totiž jen několik měsíců.

VPraze jsem vyrůstala v evangelickém sboru na Vinohradech. Pocházím ze smíšené rodiny. Pražská větev rodiny se k Bohu hlásila odjakživa. Ta jablonecká větev byla poznamenána pouze formálním členstvím v církvi husitské. Protože jsme však bydleli v Praze, zasáhla do mé výchovy pražská babička a tak jsem od malička byla vychovávána ve víře v Boha a účast na sborovém životě byla pro mne samozřejmostí. Na Vinohradech jsem byla tři a půl roku sborovou sestrou.

Velkým přínosem a upevněním v službě sborové sestry pro mne bylo studium Vyšší odborné školy biblické v Hradci Králové. Ředitelem byl a je bratr Petr Firbas. Přednášel nám hlavně předměty spojené s Novým zákonem. Byl učitelem, který vykládal zajímavé věci a u zkoušky zjistil, co jsme si zapamatovali a zůstává mi učitelem a rádcem ve věcech víry. Dalším učitelem, kterého znáte, byl bratr Richard Firbas. Jeho poutavé přednášky z dějin církve mi otevíraly nové historické souvislosti napříč staletími.

Do Jablonce nad Nisou jsem se z Prahy přestěhovala k babičce před vánocemi 2002. Chvilí mi trvalo, než jsem si na nové prostředí zvykla. Jablonecký sbor jsem znala, ale teprve trvalý pobyt v Jablonci mi umožnil blíž poznat život společenství a stát se jeho členkou. Velkou radostí pro mne je, že jsem zde našla bratry a sestry, kteří mne přijali mezi sebe. Jsem ráda, že jsou zde křesťané, se kterými se mohu scházet nejen k nedělním bohoslužbám, společnému slyšení Božího slova, modlitbám a zpívání chval.

Klára Krupičková

C Původní luteránský evangelický kostel

Tato skupina mladých lidí (od 17 do 30 let) měla velkou chuť zpívat tak, aby je to naplňovalo radostí, a tu pak mohli dávat dál svým zpěvem věřícím na Liberecku, Jablonecku a později po celých Čechách

Autorem hudby a textů byl Marcel Štěpánek, který se stal dirigentem. Hudba byla svěží, rytmická – ve stylu folku (až blugrasu). Zpívali jsme však i klasiku např. A. Lottiho.

Nástroje, které byly základem pro tzv. Jizerskou mši (a později pro delší Luční mši) byly kontrabas, 12–ti strunná kytara, 6–ti strunná kytara, 5–ti strunné banjo, mandolína a harmonika (v prvních letech), příčná a zobcová flétna, sólová kytara, alt saxofón (od r. 1997) a kotle a tympány.

Obsazení kapely i sboru se v průběhu let stále měnilo. Počet zpěváků se pohyboval od 20 do 30 a byli to lidé z církve katolické, evangelické, několik let i baptisti, dále kamarádi z turistického oddílu a později ze Skautu. Zpívalo se tam, kde si nás přáli (a přejí) slyšet – někdy i 3x za neděli – ale to už jsme sami cítili, že jsme unaveni a bylo to znát i na zpěvu.

Zkoušky jsme měli pravidelně od roku 1977 do roku 1985 každou neděli odpoledne. Pod vedením Marcela Štěpánka jsme zpívali do r. 1984 – tedy 8 let. V r. 1985 převzal taktovku Miloš Krasnický a nacvičil s námi svojí krásnou skladbu „Genesis“, která trvala přibližně 40 min a čerpala z prvních kapitol Bible. Její části se jmenovali: Zrození, Kain a Ábel, Potopa, Sodoma,

Obětování Izáka, Ezau a Jákob, Josef a jeho bratři. S touto skladbou jsme však vystoupili jen 2x – v Jablonci a v Domažlicích. V létě Miloš Krasnický nastupoval na vojnu, mnozí se oženili, vdali (na čtyřech svatbách jsme zpívali) a tak skončilo krásné období s Jizerošem.

Po 10-ti letech – od r. 1995 – se přece jen 2x – 3x do roka sejde-me, abychom zpívali v různých městech po celých Čechách. Sejdeme se k jedné zkoušce a poté se stále stejnou chutí – jako před 25-ti lety – zpíváme – někteří i se svými dětmi!

Poslední akcí bylo nahrávání CD nosiče.

Eva Drahoňovská

Nedělní škola

12

Vzpomínám na „nedělku“, kdy jsem byla jako jedno ze skupiny dětí, kterým s láskou a trpělivostí vyprávěla starozákonní i novozákonní příběhy Jarmilka Neradová.

Kdy jsme nacvičovali básničky k vánocům a nové písničky s Jožkou Baudyschem a později pak s kytarou s Tondou Fenckou. Také byly hezké výlety do Jizerek a okolí, které pro nás plánoval Jiří Sehoř. Tenkrát jsme byly děti přibližně stejně staré a tak jsme spolu později prožily i hezké chvíle v mládeži. A pak uteklo mnoho let... A já jsem byla opět v „nedělce“, ale tentokrát v jiné roli. Mezi ostatními dětmi byly i moje. A další generace naslouchala příběhům z Bible. Začali jsme v nedělní škole i s kreslením a výtvarným ztvárněním toho, co děti slyšeli. Poprvé jsme v r. 1988 zkusili s dětmi nacvičit vánoční příběh jako divadlo. To bylo také poprvé, co lidé ve sboru spontánně tleskali. Od toho roku se tradice vánoční hry ujala. Děti divadelní hraní většinou velmi zaujme.

Byly roky, kdy bylo dětí, jako smetí a my jsme je rozdělávali na starší a mladší. Se staršími můžeme více diskutovat a stává se, že někdy i odejdeme od tématu a mluvíme o tom, co děti prožívají a co je trápí (šikana, spolužáci,...), o čem přemýšlí, jaký mají žebříček hodnot... Stále dodržujeme tradice jarních výletů do okolí, účast na seniorátních setkáních, atd. Na konci školního roku v červnu 2002 jsme se rozloučili a poděkovali za dlouhá léta vyučování dětí v nedělní škole Jarmilce Neradové a přejeme jí klidné a spokojené další roky. V poslední době jsme čtyři, které se střídáme v NŠ u mladších a starších dětí: Iva Matějovská, Hanka Polcerová (za Jarmilku Neradovou), Hela Fejfarová a Eva Drahoňovská. A tak je dobré, že můžeme naslouchat – ale i dávat

Eva Drahoňovská

Pane Bože

Děkujeme ti za zdraví,
za to že smíme žít na Zemi,
a vnímat všechnu tu krásu kolem
Také ti děkujeme za to,
že když někdy v životě sejdem z cesty,
ty nám ukážeš správný směr.
Děkujeme ti za to,
že máš rád i lidi,
kteří o tobě nechtějí slyšet.
Prosíme tě za všechny nemocné a ztrápené
ty sám je uzdravuj a potěšuj.
Prosíme zůstaň s námi i pro tento dnešní den.

AMEN

T. Fejfar-mládež

Pane Bože
děkujeme ti za zdraví,
za to, že smíme žít na Zemi
a vnímat všechnu tu krásu kolem.
Také ti děkujeme za to, že když někdy v životě
sejdeme z cesty, ty nám ukážeš správný směr.
Děkujeme ti za to, že máš rád i lidi, kteří o tobě nechtějí slyšet.
Prosíme tě za všechny nemocné a ztrápené.
Ty sám je uzdravuj a potěšuj.
~~Prosíme zůstaň s námi i pro tento dnešní den.~~
Prosíme zůstaň s námi
i pro tento dnešní den.
Amen

D Mládež se zapojuje při bohoslužbách

Faráři

14

Faráři, kteří působili ve sboru ČCE v Jablonci nad Nisou po roce 1945

1	Břetislav Mikulecký
1. 9. 1946 – 30. 4. 1948	vikář
1. 5. 1948 – 30. 11. 1951	farář
1. 12. 1951 – 7. 5. 1954	základní vojenská služba, zástupci bratři Běťák a Šplíchal
15. 7. 1954	rezignoval
2	Miroslav Běťák
1. 4. 1952 – 31. 10. 1952	vikář
od 1. 11. 1952	základní vojenská služba
3	Josef Šplíchal
1. 12. 1952 – 30. 6. 1954	vikář do ztáty st. souhlasu
1. 7. 1954 – 31. 10. 1954	sbor neobsazen
4	Richard Firbas
1. 11. 1954 – 8. 10. 1955	vikář
9. 10. 1955 – 31. 10. 1996	farář
1. 11. 1996 – 31. 10. 1997	farář při důchodu
15. 11. 1974 – 15. 11. 1990	3x seniorátním seniorem
1. 11. 1997 – 31. 10. 1998	sbor neobsazen, je administrován a na každou neděli shání kazatele
5	Tomáš Matějovský
1. 9. 1998 – do současnosti	farář

Staršovstvo

15

Ve staršovstvu jabloneckého sboru se vystřídali tito bratři a sestry

1	Drahoňovská Eva	25	Novotný Jan
2	Faltýsek Emil	24	Opatrná Nataša
3	Fárová Marta	25	Paukrt Jaroslav
4	Fencka Antonín	26	Plaňanský František
5	Fejfar Jan	27	Polák Karel
6	Fejfarová Helena	28	Polcer Josef
7	Gráda Vladimír	29	Sehoř Jiří
8	Groll Stanislav	30	Skokan Bohumil
9	Havlíček Josef	31	Sláma Vladislav
10	Havlíčková Naděje	32	Smetánka Zdeněk
11	Hetflejšová Věra	33	Stehlík Jaroslav
12	Hotmarová Jaroslava	34	Stehlík Jiří
13	Chudomelová Aloisie	35	Svačina
14	Kadlecová Marcela	36	Šestáková Marie
15	Kellerová Libuše	37	Špringl Vilém
16	Kulhavý Josef	38	Taraba Miroslav
17	Malina Pavel	39	Tetřev Jaroslav
18	Muzikářová Marie	40	Tomíšek Josef
19	Nerad Karel	41	Tvrдый Pavel
20	Neradová Jarmila	42	Votrubová Marie
21	Novák st. a ml.	43	Wolfová Alena
22	Novák Karel	44	Zelený Josef

Konfirmandi

16

1953

- 1 Dedecius Roman
- 2 Nerad Karel
- 3 Nováková Evženie
- 4 Novák Miloslav
- 5 Opatrná Jana
- 6 Palatová Olga
- 7 Petrovská Trauda
- 8 Pisarski Eduard
- 9 Pošík Petr
- 10 Scholzová Ingrid
- 11 Scholzová Helga
- 12 Sommer Werner
- 13 Sommerová Anelies
- 14 Šesták Ferdinand
- 15 Špringl Vilém
- 16 Taraba Blahoslav
- 17 Veselovská Helena

1955

- 1 Pondělíčková Helena
- 2 Rajnová Jana
- 3 Kňákalová Marta
- 4 Kratzertová Brigita
- 5 Hübnerová Ilse
- 6 Kubíková Eliška
- 7 Hrabánková Jana
- 8 Kobrová Anna
- 9 Kolocová Hana
- 10 Chudomel Jan
- 11 Fiala Petr

- 12 Martínek Vladimír
- 13 Sommer Gerhard
- 14 Veselovský Richard
- 15 Paukert Jaromír

1956

- 1 Stehlíková Olga
- 2 Novák Jaroslav
- 3 Novák Karel
- 4 Preuslerová Barbora
- 5 Baudisch Klaus
- 6 Baudisch Rudolf
- 7 Dieterlenová Erika
- 8 Novotná Vladimíra
- 9 Votrubová Marta
- 10 Budínský

1957

- 1 Palata Oldřich
- 2 Petrovský Werner
- 3 Kubíková Miroslava
- 4 Hrabánková Ludmila
- 5 Šrajbr Jiří

1958

- 1 Krofová Eliška
- 2 Sommer Helmut
- 3 Kňákalová Alena
- 4 Novák Vladimír
- 5 Šulcová Annelies
- 6 Šulc

1959

- 1 Kratzert Manfred
- 2 Mareš Miroslav
- 3 Martínková Hana
- 4 Püschnerová Monika
- 5 Wunsch Rainer
- 6 Spívalová Alena

1961

- 1 Taraba Vlastimil
- 2 Novák Zdeněk
- 3 Sláma Jiří
- 4 Kombercová Milena

1965

- 1 Pokorná Jiřina
- 2 Kynclová Jarmila
- 3 Melša Miroslav
- 4 Melšová Jitka
- 5 Groll Jiří
- 6 Slámová Eva
- 7 Černá Zdeňka
- 8 Nováková Věra
- 9 Nováková Růžena
- 10 Penčevová Magdalena

1962

- 1 Slámová Alena
- 2 Sláma Oldřich
- 3 Matys Pavel
- 4 Nádvořík Petr
- 5 Kynclová Jiřina
- 6 Melša Jan

1967

- 1 Pokorný Rudolf
- 2 Sláma Vlastimil

- 3 Stehlík Jan
- 4 Kavková Jiřina
- 5 Groll Stanislav

1969

- 1 Bartáček Milan
- 2 Firbas Petr
- 3 Přečková Věra

1971

- 1 Stehlíková Věra
- 2 Hetflejšová Eva
- 3 Gráda Vladimír

1972

- 1 Tomíšková Milena
- 2 Tomíšek Ladislav
- 3 Melšová Blanka
- 4 Smetánková Dana
- 5 Smetánková Hana

1973

- 1 Hrdlička Jaroslav
- 2 Krajinová Dagmar
- 3 Kadlec Pavel

1974

- 1 Přeč Josef

1977

- 1 Sehořová Dana
- 2 Firbasová Helena
- 3 Procházková Lenka
- 4 Procházková Hana
- 5 Dobrovoda Luboš
- 6 Kadlec Marcel
- 7 Stehlík Zdeněk

1979

- 1 Nováková Jana
- 2 Špringl Pavel

1982

- 1 Nováková Jitka
- 2 Stehlík Ondřej
- 3 Stehlíková Klára
- 4 Nováková Růžena

1983

- 1 Fous Zdeněk
- 2 Pinkava Karel
- 3 Ceral Pavel
- 4 Ceral Petr

1985

- 1 Fencka Tomáš
- 2 Petráčková Zuzana
- 3 Stracková Monika
- 4 Neradová Daniela

1994

- 1 Drahoňovská Petra
- 2 Rous Matouš

1996

- 1 Drahoňovský Martin
- 2 Rousová Linda

2000

- 1 Dotřel Jaromír

2002

- 1 Čepelová Denisa
- 2 Dotřelová Jana
- 3 Fefjar Tomáš
- 4 Havlíček Jan
- 5 Matějovský Šimon
- 6 Polcer Jakub

Vzpomínka na poslední konfirmaci 17

V neděli 30. 6. 2002 se konala konfirmace šesti mladých lidí, kteří jsou od svého dětství účastníky pravidelných shromáždění.

Rok trvala příprava na konfirmaci. Bratr Matějovský na pravidelných schůzkách mládeže připravoval šest těchto konfirmandů. Každý z nich přijal požehnání a obdržel konfirmační list a Knihu knih. Při předávání Bible pronesl bratr Matějovský: „Pravá Bible je pomačkaná a zašpiněná, ne aby se na ní otíral prach! Takže ji používejte.“ Snad nejvíce slz, a u mnoha jich bylo víc než dost, bylo ve chvíli, kdy se předával jeden zvláštní konfirmační list. Sestra Jarmilka Neradová ve svých vzpomínkách s lítostí uvedla, že při své konfirmaci neobdržela konfirmační list ani verš. Proto jí při příležitosti této konfirmace byl předán pamětní list s veršem, který vystihoval její celoživotní obětavou službu lidem kolem sebe – ve sboru i v jejím lékařském povolání. Sestra Jarmilka Neradová obdržela také od sestry místokurátorky, Evy Drahoňovské, dárek. Eva měla nádhernou řeč, ve které uvedla obětavou práci sestry jako lékařky i práci, kterou obětovala sboru a vedla nedělní školu.

Vysluhovala se večere Páně, kde konfirmandi a rodiče stáli vedle sebe a přijímali. Celé nedělní odpoledne bylo nasyceno Boží přítomností. Všech osmdesát lidí vydrželo dvě hodiny bez sebe-menšího nádechu netrpělivosti. Bohoslužba měla spád a uvolněnou atmosféru, ale zároveň řád. Přeji mnoho takovýchto zakončení školního roku.

Věra Homoláčová

Poděkování při konfirmaci

18

Poděkování rodičům:

Rodiče, již od narození jste nás vedli, učili a pomáhali jste nám. Vždy jste to s námi mysleli dobře, ale my jsme vaše záměry ne vždy pochopili. Možná jsme někdy zklamali vaši důvěru, ale dříve nebo později jste nám toto provinění odpustili. Často se nám – mládeži – zdá, že jsme již dospělí a vaší pomoc už nepotřebujeme, ale pokud přijde problém vždy zjistíme, že „Ve dvou se to lépe táhne“. Vytváříte nám takové prostředí, že si můžeme být jisti, že jsme DOMA. A domov je místo, kam se můžeme vracet, kam se můžeme obrátit ve chvílích nepohody a smutku. Děkujeme.

Poděkování Tomášovi:

Rádi bychom poděkovali ještě Tomášovi, našemu faráři, za to, že nás vedl nejen ve věcech víry, ale byl nám také nápomocen při řešení našich osobních problémů. Za dobu, kterou jsme s ním strávili jsme ho dobře poznali. Rádi vzpomínáme na společné výlety a pobyty v Chotěboři. Jsme rádi, že to není jen „vážený muž v taláru“ ale je s ním také legrace.

Za všechno ti, Tomáši, děkujeme a ještě jednu věc: Vyhráváš speciální cenu „Pro nejoblíbenějšího faráře“. Doufáme, že tě dostatečně známe, a že jsme se ti trefili výběrem ceny, jak se říká, do noty.

Tomáš Fejfar

Muhu 2001

19

Třídenní fyzicky náročná akce pod názvem Muhu začala v pondělí 5. 3. 2001 ráno v tee-pee u Polcerů. Ranní výzkumný výlet na běžkách začal docela slibně. První lyže byla zlomena 200 m od základny a další asi o kilometr dále.

Produpávali jsme si cestu mokrým sněhem, který se nám otravně lepil na lyže. Po nemalém úsilí jsme pokořili sedlo pod Tanvaldským Špičákem. Při posledním sjezdu všichni ukázali, že umí také padat, v čele s Tomášem, který předvedl salto popředu zakončené elegantním zapíchnutím hlavy do závěje.

Po výborném obědě a polední pauze jsme se horečně pustili do stavby dvou sněhových pevností, které sloužili za skryše při kuličkové válce. Po hodinovém boji byli všichni tak unavení a promočení, že jsme se šli domů ohřát a potom zasednout k večeři. Následoval seriál Zdivočelá země, u kterého většina z nás již podřimovala. Nakonec se ozval povel „večerka“ a všichni se zavrtili do svých spacáků.

Vstávání bylo příšerné. O tom, že je již opravdu ráno nás přesvědčila až ranní hygiena. Po snídani jsme se převlékli a pokračovali ve sněhové válce. Divoký boj a padající zdi pevností se neobešli bez rodinných hádek. Rozvaliny našich pevností jsme opouštěli jen neradi, ale doba oběda již opravdu nastala.

Odpoledne se jelo pro změnu na běžky. Většinou se nechtělo a tak proběhlo několik demonstrací. Přesto se vyjelo v plném počtu. Zpočátku jsme jeli ve starých stopách, až na sedlo Tanvaldského Špičáku. Dále jsme však pokračovali na Špičák, kde jsme si dali čaj a prohlédli si okolní krajinu. Cesta zpátky byla hrůzná. Po návratu na základnu jsme si všichni oddychli, že nemáme zlomené lyže ani kosti. Odesla to jedna bota s utrženou podrážkou.

Nasvačili jsme se a bedlivě jsme sledovali průběh „Akce FEFERONKA“. Někteří z nás mají na tuto akci trvalé vzpomínky. Následně jsme podnikli protiútok. Bohužel skončil fiaskem, protože nepřítel prohlédl naši do detailů naplánovanou lest a využil ji k svému prospěchu. Po večeři a povídce z knížky jsme šli ihned spát.

Asi za hodinu od chvíle, kdy jsme usnuli, nás někdo probudil. Před námi byla noční bojová výprava, o které nás vrchní velení informovalo již před večeří. Proběhla rychle a hladce bez velkých problémů (až na ztrátu důstojníka při pádu ze zdi).

Ranní budíček byl o něco později než obvykle. Po snídani jsme vyšli na návštěvu k tetě Zuzaně. Výborně jsme si tam „zasáňkovali“ a vyblbli se ve sněhu. Po obědě jsme se s tetou rozloučili a vydali jsme se zpět na základnu.

Teta Hanka nás na základně přivítala a posadila nás k svačince, u které jsme oslavili svátky obou Tomášů. U několika her jsme si odpočinuli a pak jsme se rozešli spakovat si své věci. Po krátkém rozloučení jsme se vydali vlakem domů.

Šimon Matějovský

Deník výstupu na horu Kebnekaise 30. 1 – 2. 2. 2003

20

Účastníci výstupu:

Horští vůdci: *Honza, Ondra, Jana, Iva, paní farářka Halamová, Tomáš, Šimon*

Horolezci: *Hanka, Miša, Běta, Matouš, Miriam, Bára, Ema, Sára, Štěpánka, Martin, Vojta, Štěpán*

30. 1. 2003:

Na úpatí hory nás dovezl autobus. Cesta do základního tábo-
ra na staré faře v Křižlicích byla zavátá. Museli jsme se brodit po pás sněhem. Po hodině vyčerpávající chůze jsme konečně dorazili do základního tábora. Nejprve jsme se posilnili fyzicky – svačina z domova – a poté duchovně – pobožností o Abrahámovi. Poté jsme usnuli.

31. 1. 2003:

Po probuzení jsme se v rámci zachování fyzických sil skoro vůbec nehýbali, snad kromě rozcvičky. Ještě před obědem proběhl nácvik lovu na pižmoně. Úkoly tréninku nebyli nijak lehké a stálo nás mnoho sil je splnit. Po vydatném obědě jsme se vydali na lov pižmoňů. K našemu štěstí jsme našli pižmoně již zpracovaného, ve formě salámu, visícího na stromě. Ufff! Dnes to bylo opravdu namáhavé – už se těším až si zalezu do teplé postýlky.

1. 2. 2003:

1 hodina ráno – LAVINÁÁÁÁ!!! – a to jsem se těšil, že se vyspím. **RYCHLE VŠICHNI PRYČ!!!** Museli jsme se přesunout do 2. tábora na protější kopci, šli jsme po stopách průzkumné čety, která šla před námi. Konečně jsme dorazili na vrchol! Našli jsme zprávu, že cesta dál je neprůchodná a že se musíme vrátit do základního tábora. Vrátili jsme se tedy zpět s nepěknými vyhlídkami – musíme jít delší cestou přes malou vesničku v údolí a zlézt horu od západu. Naprosto vyčerpání jsme usnuli. Dopoledne jsme strávili zkoušením našich znalostí v oblasti uzlů, omrzlin a první pomoci (velice užitečné). Vydali jsme se prozkoumat první úsek trasy, když padla mlha. Naše skupina se musela rozdělit. Naštěstí jsme měli domluvenu šifru, ve které jsme druhé části skupiny napsali, kdy a kde se sejdeme. Po mnoha problémech a nástrahách jsme se sešli (již po západu slunce) všichni společně v základním táboře.

2. 2. 2003:

Dnes před východem slunce jsme se konečně vydali na horu **KEBNEKAISE**. Zpočátku cesta ubíhala rychle – sešli jsme do údolí, prošli vesničkou a začali stoupat. Po chvíli ovšem cesta nenávratně zmizela v bílém příkrovu, a tak jsme se navázali na lano a začal vlastní výstup (velice se nám hodili znalosti uzlů). Přibližně v 9:30 jsme konečně dosáhli vrcholu. Na znamení vítězství jsme na vrcholu zazpívali Českou státní hymnu. Posilnili jsme se a vydali se zpět do údolí. Provázela nás hrdost, že jsme dokázali zdolat jednu z nejzrádnějších hor na světě. Horolezectví nás naučilo, jak je důležité mít přítele, který nám pomůže. Sami bychom to nedokázali.

Tomáš Fejfar

Na konec a na začátek?

21

Toto praví Hospodin zástupů: Vezměte si k srdci své cesty... (Ag 1, 7)

Milý čtenáři, dolistoval jsi až na závěr brožurky a na konci by mělo přijít něco povzbudivého, obecně platného, co by nás vybavilo a nasměrovalo do dalších dnů. Možná si položíš otázku, co mě v dalším životě čeká? Úspěch nebo prohra. Naplněné očekávání či zklamání. Dobrá trefa a hned vedle snad chyba. Nalézání bývá střídáno ztrátou...

Jak rádi bychom prožívali jen to dobré. Ale ono to v životě čekat takhle nefunguje. I to zlé a těžké tvoří neodmyslitelnou součást naší každodennosti.. Nikdo z nás není jen úspěšný. Prohráváme. Jsme zklamaní. Dopouštíme se chyb a ztrácíme to, na čem nám záleží. Něco z toho asi ani moc nevnímáme. Vždyť spoustu věcí lze napravit. Udělat jinak. Odložit na příhodnější dobu. Jiných věcí se umíme docela snadno vzdát. Ale jsou ztráty, zklamání, chyby a prohry, s kterými se jen těžko smírujeme.

Někdy se to v životě zamotá tak, že bojujeme a ono to nejde. Nejde a nejde a zase jen nejde! Co pak? Jak dlouho nám vydrží odvaha jít stále znovu a znovu do marného snažení? Dvakrát? Pětkrát? Nebo dokonce snad desetkrát? Každý z nás má jinou výdrž. A každý z nás má také své meze, které neumí překročit. Co pak? Vzdáme to? Najdeme si nový cíl? Asi ano. Proč budeme pořád dál do zdi mlátit hlavou, když – známá věc – hlavou zeď neprorazíš! Tak je to v pořádku – budeme hledat jinde!

Takhle se asi všichni chováme v každodenních věcech, ale můžeme se zachovat stejně i ve věcech víry? I ve víře potkáme neúspěchy, zklamání, chyby a ztráty. Přes naši nejlepší snahu – přes naše síly – přes obětavou angažovanost dojdeme

k závěru: Nejde to! Jakoby nám někdo házel klacky pod nohy. Jakoby se z pevné půdy pod našima nohama stávalo zrádné rašeliníště. Poznáváme, že NENÍ MOŽNÉ předat zvěst evangelia těm, na kterých nám tolik záleží – odcházejí, NENÍ MOŽNÉ účinně oslovit lidi z tohoto města – míjejí nás, NENÍ MOŽNÉ vystavět dům Hospodinův: prostředí bezpečí, míru, lásky a víry – rozpadá se nám to pod rukama! NENÍ MOŽNÉ vytvořit to, co jsme si ve své víře tolik přáli udělat!

A tak to vzdáme! Budeme hledat jinde a najdeme si nové cíle! Už ne ve víře. Ne u Boha. Ale v bezpečí vlastních projektů. Nebudeme se zoufale snažit o nemožné. Necháme budování společenství sborů a církve. Odsuneme evangelium. Zapomeneme na Pána Boha. A soustředíme se na vlastní radosti. Proč bychom měli pořád do zdi mlátit hlavou? Když stejně víme, že neprorazíme! Jiné cestičky mají také své kouzlo...

Jistě také s Tebou – milý čtenáři – umí takhle tvrdě zacvičit syrový život. Ale to není nic nového. Stejně tak to prožíval Izraelský lid. Navrátilci z vyhnanství spolu s těmi, kteří přežili porobu v zemi zaslíbené, chtěli znovu postavit chrám. Znovu vybudovat církev – společenství lidu Božího. Dobrý, jistě Bohu milý – úkol! Ale jakoby se najednou všechno proti nim spiklo! Přišla krize: nejsou prachy! Přišly obtíže od úřadů: všichni jen zakazují a omezují! A ti pohané si také přihřáli svoji polívčičku! NIC SE NEDARÍ!

Jak dlouho to vydrží lidská víra, když se zdá, že to i sám Pán Bůh vzdal? I lidé víry si řeknou: Proč? Proč do zdi mlátit hlavou, když se dá žít i jinak. Víra nefunguje. Pán Bůh mlčí. Dopouští všechno možné. Není s námi. A tak to vzdali! Už tenkrát začali místo chrámu budovat vily, místo kostelů vlastní paláce. Prohráli zápas sami se sebou. Už nemohou!

Je to pro nás nepochopitelné? Naopak! Myslím, že vůbec ne! Jsme toho svědky kolem sebe. Dokonce i mezi našimi přáteli. V našich rodinách! Sami u sebe! Vzdali jsme to? Vzdáváme to? Nebo snad až v budoucnu: Vzdáme to?

Prorok Ageus vede Boží lid k poznání: únava a malomyslnost z nezdaru nás vážně ohrožuje! Všude. Také ve víře! Ale cesta po jiných stezkách není řešení. Kdo se dá na cestu pěstování svého já. Kdo se opevní v samotě, ten zahyne na kritický nedostatek vztahů podobně, jako umírají lidé na podvýživu při hladomorech.

Podvyživená víra nás oslabí tak, že nakonec nedokážeme vidět v našem světě Pána Boha. Otupělý pohled přehlédne kříž, otevřený hrob i zmrtvýchvstalého Krista. To jsou smrtelná ohrožení!

V životě je doba skepse, pochybností, i odmítání Božích věcí a lhali bychom si, kdybychom se tvářili, že tomu tak není! Nejsme supermani a supervěřícími, kteří zvládnou každíčkou situaci.

A tak slyšme Boha promlouvajícího skrze proroka Agea: Pokračujte v cestě. JE TŘEBA POKRAČOVAT! Jít dál i když vidíme jen zavřené dveře, neprůchodné cesty, neúspěch a prohru! Prorok pošle lid, aby kácel stromy, z nich řezal prkna a trámy a začal prostým způsobem znovu od těch základních věcí.

Nečekejme zázrak! Ten nepřijde! Nebo – nemusí přijít. ALE nezhazujme flintu do žita! Řešení je v pokračování. Pěkně krok za krokem. Vědomě budujme svoji víru. Budujme společenství Božího lidu. Naslouchejme Jeho Slovu. To jsou prkna a trámy. Věci zdánlivě zoufale obyčejné, obnošené a na první pohled neúčinné. Ale jedině z nich vybudujeme chrám víry.

Opravdu, nic zázračného, zásvětního nebo kouzelného! Modlitba, píseň, společenství, bratrská solidarita, děkování a chvála. I když se zdá, že je to málo, pokračujme, protože naším úkolem je stavět společenství Božího lidu pod vedením největšího Architekta všech dob – Hospodina.

Tomáš Matějovský

Počátky společných sejití

01 Sbor v Hraničné r. 1949

Ze života sboru

03 Jedna z prvních jabloneckých konfirmací s br. farářem Mikuleckým

02 První jablonecké staršovstvo r. 1945–47 s br. farářem Mikuleckým

04 Mužský pěvecký sbor

Významné akce sboru

05 Otvírání modlitebny, říjen 1995

Významné akce sboru

07 Děkčinění za žně, br. farář Matějovský

06 Instalace br. faráře Matějovského, 1999

08 Rozloučení s br. farářem Firbasem

Vánoce ve sboru

09 Vánoce ve staré modlitebně na faře ČČSH

Vánoce ve sboru

11 Vánoce 2001 s br. vikářem Šimonovským

10 Vánoce 2001

12 Vánoce 2002

Sborové výlety

13 Výlet do Göppingen, duben 1998

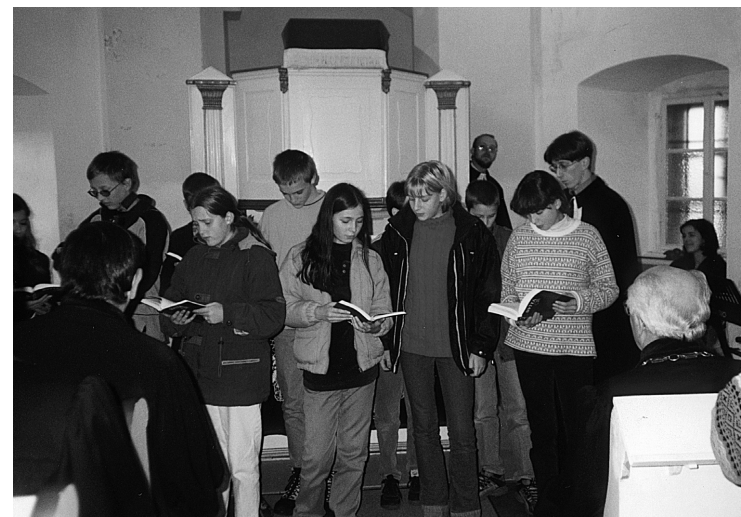
Sborové výlety

15 Výlet do Krabčic

14 Br. farář Firbas s mládeží

16 Rumburk 2001, instalace br. Šimonovského

Akce dětí a mládeže

17 „Husité“ na Grabštejně

Hudební činnost mládeže

19 Mládež v kostele dr. Farského

18 Rumburk, březen 2002, sejtí mládeže, Fara ČCE

20 Jizeroš 1981, výlet do Žatce

Sborové aktivity

21 Maminky a tatínkové na mateřské dovolené

Sborové aktivity

23 Pěvecký sbor

22 Střední generace u Matějovských

24 Moštování

Zahraniční kontakty

25 Holandsko, s'Gravenzande 2001

Zahraniční kontakty

27 SRN, Göppingen, říjen 1994

26 SRN, Neugablonz 1998

28 Návštěva z Ebersbachu (SRN) 2002

Stavba sborového domu 1989 – 1995

29 Původní stav s demolicí garáže (vlevo)

Stavba sborového domu 1989 – 1995

31 Železobetonový skelet 1. nadzemního podlaží modlitebny

30 Základy modlitebny

32 Současnost

*55. výročí
založení
Farního sboru
Českobratrské
církve evangelické
v Jablonci nad Nisou*

K vydání připravili: Klára Krupičková,
Věra Homoláčová, Helena Fejfarová, Jan Fejfar
Jazyková úprava: kolektiv autorů
Grafická úprava: Blue Turtle

Vydal Farní sbor ČCE Jablonce nad Nisou,
Pod Baštou 10, 466 01 Jablonec nad Nisou,
tel.: 483 314 051, <http://jablonec.evangnet.cz>
Bankovní spojení: Česká spořitelna, a. s. Jablonec nad Nisou,
č. ú.: 0960624339/0800, IČO: 16389000

Náklad: 70 výtisků
Vydání první
© KruHoFe 2003

Titulní strana: kresba sborového domu od Heleny Neradové
Textová část: v textu jsou jména uváděna bez titulů

